

Pavel ... Njo in njega je oblil dež cvetja ... Slika moške moči se je sklonila nizko nad roko nežne stvarce. Iz velikega šopka, ki ga ji je izročil grof Zichy, je vzela krvavordeč cvet, ga vtaknila v Pavlovo gumbnico ... O, kje je Sternan, da ne vidi — ne razume ... Ah — on se oprasča za hip od soproge, ker hoče spremiti Zichyja do njegove jahte ... In grofica prosi Pavla:

„Vedite me na verando, doktor, da se ohladim.“

Julija je zlomila pahljačo ... Vleklo jo je na verando — da vidi svojo sramoto ... Zadrževal jo je ponos. V bližnji dvorani je zadonel valček. Žarečega lica so se prijele dame gospodov. Bogat trgovec z Reke je prosil Aničino guvernanto na ples. Morda le zato, da ponagaja zdravniku, je izročila le-temu skrb za kontesinjo in odšla se smeje ob roki Rečana. Zdravnik je videl konsternirano, zapuščeno Julijo. Da se maščuje guvernanti, je prosil lepo gospo na valček. Raztresena se je prijela Julija zdravnika. —

Skoraj je bila dvorana vsa prazna, otroci so ostali sami, se gledali. Še nikdar ju niso pustili starši tako.

„Kje je mati?“ se je jezil Miro. „Kje je papa?“ je cepetala Ula.

„Vajina mati je šla plesat in moja guvernanta tudi, mi pa pojdimo k fontani,“ je razjasnila in razsodila kontesinja.

Bila je krasna mesečna noč. Drevje in cvetlice, vse se je radovalo nočnega hladu, fontana je brizgala in pršela, otroci so vriskali od veselja, lovili curke, se polivali. Kmalu so bile nove obleke mokre. Anica si je pogladila zmršene lase, zmočeno krilce in menila:

„Da me le ne vidi papa — hišno naprosim, da ne pove ...“

Te besede so obudile težke slutnje v Ulini dušici.

„Kaj bo rekla mama!“ je vzdihnila. Miro se je odrezal: „Kaj? Pazi naj na naju!“

Anica je pogledala na visoko poslopje hôtela. Svetilo se je v luči in mesečini med temnim latorjem in cvetnimi nasadi kakor dvor vil, dom vilenikov. Skozi odprta okna je prihajal glas vesele koračnice, mimo oken so hitele glave in rame plesajočih. Po hodnikih so letali natakariji, sluge in hišne



GROB SV. JANEZA NEPOMUČANA V CERKVI SV. VIDA V PRAGI

so čakali svoje gospode. Na verandi je zapazila Anica nekaj belega. Sedelo je na širokem, iz šibpletenu stolu, ob stebriču je slonela visoka moška postava.

„Ah!“ je vzkliknila kontesinja, „tam gori je vajin papa in moja mama.“

„Papa!“ je zavrisnila Ula in pobrala mokri slamnik, „ti punca, veš — pelji me k papanu, jaz sem tako trudkana.“